

AVE
MARIA

SLOVENSKI
nabožni list
za jugoslovariske
izseljenike
v
Ameriki.

Izhaja začetkom vsakega meseca.

Izdaja
AVE MARIA PUBL. CO.
21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

Nadov za dopise in naročnino je
"AVE MARIA"
21 NASSAU AVENUE
BROOKLYN, N. Y.

Stane: za Ameriko celo leto \$1.
Za Evropo \$1.25.
Subscription price \$1 for year.
For Europe \$1.25.

Entered as Second Class Matter October 17, 1912, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under Act of March 3, 1879.

Za vse naše dobrotnike in podpornike se bere vsako nedeljo jedna sveta maša in za vse naročnike Ave Maria vsaki prvi petek v mesecu.

DOBRA ZVEZA

je najboljša in poglobitna stvar v denarnem prometu in take
dobre zveze ima tvrdka

Frank Sakser

Za denarne pošiljatve je v zvezi z C. KR. POŠTNO HRANILNICO NA
DUNAJU.

Za nakaznice: LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA.

Za hranilne vloge: LJUBLJANSKA MESTNA HRANILNICA in mnogo
drugih slovenskih hranilnic in posojilnic.

Pošilja denar potom pošte, po zanesljivih bankah kakor tudi brzojavno
bodi si v katerokoli mesto na svetu, brzo, sigurno in po najnižjih cenah, kate-
re so vsak dan v edinom slovenskem dnevniku "Glas Naroda" priobčene.
Sprejema čeke in denarje iz vseh držav in jih premenja vedno po dnevnem kurzu.

GLAVNI URAD:

FRANK SAKSER

82 CORTLAND STREET

NEW YORK, N. Y.

PODRUŽNICA:

6104 ST. CLAIR AVENUE, N. E

CLEVELAND, OHIO.

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA**IN POGREBNI ZAVOD**

Razdeljena v dva dela in v polni meri z najfinejšimi pripravami
preskrbljena! Trgovina za nakup pohištva, orodja, premog,
posode, barve, stekla in drugo. Pogrebni zavod je z najfinej-
šimi pripravami preskrbljen. Mi preskrbujemo najlepše spre-
vode v zadovoljnost ljudij, zakar imamo brez števila zahval. Za
vsaki slučaj imamo dve ambulance in fine kočije. Trgovina od-
prta noč i dan. Se priporočam vsem Slovincem in slov. društvom

SOVOJI K SOVOJIM!

SOVOJI K SOVOJIM!

Tel. Princeton 1381
Bell East 1881

A. GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

EUKRATIDA.

K.

(Dalje.)

7. V tihoti temne noči.

Zastonj si je hladil razburjen Lupercij kipečo kri ob hladni morski sapi.

“Prokleti pes!” je večkrat siknil med zobmi, stisnil pest in zagrabil za meč, kakor bi imel pred seboj Kasta.

“In sedaj moram jaz oditi? — Sedaj, ko je ta jastreb tukaj? In kako je nesramno usiljiv” — mrmral je sam s seboj. “Reveica je morala prestati težke duševne boje danes celi dan. Kolikrat je zardela in nevoljno pogledala proč od tega nesramnega . . . ! In kaj sta imela zunaj, ko sem prišel iz hiše, da je bila tako razburjena. — O, Oteomero, Oteomero, kaj si storil? — Jastreba si si nakopal na vrat. Jastreba, ki bode zasledoval in mogoče tudi strl tebe in tvojo srečo! In takega ničvredneža si posadil na tako vzvišeno mesto? Takemu pohotnežu si dal moč v roke? — In zakaj? Ali ga ne poznaš? Poznaš ga! Toda sovražstvo do kristjanov te vodi in slepi!” In hodil je zamišljen naglih korakov gori in doli ob morskem obrežju.

“In takoj prvi dan je pokazal, kaj je! Seveda pohotnež ne more skriti svoje pohotnosti!”

“In jaz naj odidem? . . . In pustim ubogo siroto samo v krempljah tega ničvredneža? Ali ni pomoči? Ni rešitve?” — In

še hitreje je hodil semtertja po peščeni poti, globoko zamišljen. Naenkrat se vstavi, kakor bi ga kdo zagrabil in s silo vstavil.

“Ha, ha, ha!” se razburjeno nasmeje. Toda to ni bil smeh, to je bilo rohnenje ranjenega leva. Nekoliko postoji! “Zakaj imam pa meč?” . . .

In zopet nadaljuje svojo pot.

“Ne! Ni druge pomoči! Oditi moram! Ta naj pomaga!” In zabliskala se je ostrina svetlega meča, katerega je potegnil iz nožnice v motih mesečne svetlobe.

“Ta naj reši ubogo Eukratido težkih ur!” — “Zaklati ga moram kot nevarnega psa! Zastonj bi tekla po mojih žilah rimska junaška kri, ako bi ne imel toliko poguma, da bi porinil to ostrino med grešna rebra takemu psu in mu prebodel grdo sree. Pogine naj pes!” In naglih korakov je odšel iz vrta na ulico in od tod proti “forumi” — glavnem trgu — proti palači deželnega poglavarja, — ki je bil od danes oziroma od sinoči Kast.

Že je blizu palače. Skrbno se ogleduje na vse strani. Sree mu triplje. Že je pred njim Kastov dom, tiho, tako mirno, obsevan z motno mesečino, kakor bi sladko spal tudi dom.

Luperciju zastane korak. Na svojem ci-

lju je. Toda sedaj šele spozna, da je sklep neizvedljiv. Ako hoče v palačo, mora mimo več straž. Kast ni nezavarovan. Ako bi se mu tudi posrečilo priti do Kasta, o čemur pa dvomi, tam bode straža. Povedati mora kdo je. Ali ga bode Kast pripustil k sebi sedaj? Zlasti po sinočnem dogodku? Še misliti ne! — Strast je slepa. — Da! Bližno bi bilo sedaj poskusiti izvršiti ta sklep — umoriti Kasta. S tem bi uničil le samega sebe. Kasta pa težko. Ko bi vedel, da bi bila oba še nocojšnjo noč mrtva, bi se še pomišljal ne. Toda, kaj če Kast njega umori. Kaj potem z Eukratido?

Počasnih in težkih korakov in bolnega srea se je obrnil od palače in šel proti domu — kjer je legel spat, da bi našel počitka svojim razburjenim živcem in kipeči krvi.

Prav ta čas, ko je Lupercij stal pred palačo Kastovo in se bojeval sam s seboj, ali bi poskusil izvršiti svoj sklep, zavratno umoriti Kasta in tako rešiti ljubljeno Eukratido — ali ne, hodil je razburjen sem pa tja po vrtu drug mladenič v palači sami, katerem je tudi vrela kri, tudi kipela jeza, ki je tudi večkrat prijel za meč, zaškripal z zobmi in siknil skozi zobe besedico maščevanja: prokleti pes! — In to je bil Kast.

Nedolžen pogled blage Eukratide, njena nepokvarjenost, njena čista duša, njena plemenitost in njena lepota ga je očarala. In vse bi se dalo doseči še, ko bi ne bilo tega psa, tega Lupercija, tega hinaveca, strahopetneža in prismojenega modrijana — Lupercija!

In kako je šel celi večer za menoj, kakor pes! Po vsem njegovem vedenju je on gotovo ženin Eukratide, ali pa vsaj nje oboževatelj. Zakaj je pa tako pazil na vsako njegovo krettnjo.

In Eukratida, ali ga ni prezirala? Njega, poglavarja Luzitanskega? Cesarjevega namestnika?

No, pa to bi se še poravnalo in pridobil bi jo! Pa ta — pes? —

In zopet je prijel za meč in hitel semtertja razburjen po vrtu. —

In pa dogodek na vrtu!

Ali si kaj takega more pustiti on, ki je glavar dežele? On, ki ima moč? Ne, pri

Jupitru in pri vseh bogovih ne in stokrat — maščevanje!

Ti pa golobica, se bodeš že po malo udala, saj je tvoj oče moj prijatelj in mi je v hišo dostop vedno odprt. Bomo že vse lepo uredili. Saj sem Rimljan!

Sicer sem pa neumen, zakaj se razburjam. Ta hinavec bode že še občutil težo moje roke. Golobička bomo pa že kako potolažili. Saj paznamo žensko srce! Ha, ha! Kakor veternica! Treba samo vetra, malo sladkih besedi pa se odpre kot solnčna roža solneu.

In jaz se tako razburjam?

In mirnih korakov je Kast odšel v palačo nazaj in legel spat in sladko zaspal.

Še nekdo tretji ni mogel najti počitka tisti večer — Eukratida.

Molila je dolgo, dolgo med solzami in prosila pomoči in varstva od zgoraj. Legla je. Pa zamanj! Razburjena je bila preveč. Dogodki dneva, zlasti pa težke slutnje za prihodnost so jo silno razburjale. In zopet je vstala in molila dalje.

In lastni oče je pripeljal tega človeka iz Rima sem na Portugalsko? In sicer — streslo jo je — edino s tem namenom, ker je Kast okruten človek in se zato ne bo strašil prelivati krščansko kri. Kakor ogenj so jo skelele očetove besede, katere je pri pojedini govoril.

"Moj Bog, moj lastni oče, pa tako strasten sovražnik vere, katero jaz ljubim s zadnjo kapljo svoje krvi." In zajokalo je stiskano srce, kakor dete.

Toliko sovraštvo do krščanstva! Moj Bog! In vendar je ona žrtvovala svoje devišstvo Bogu samo radi tega, da bi pridobila svojemu očetu milost prave sv. vere. Ali bode mogoče premagati tako strastno sovraštvo? Da, upadal ji je pogum, ker ji zadnje dni oče ni ničesar omenil o krščanstvu, vstajal ji je v srečo že žarek sladkega upanja, da se že kaže moč milosti božje. Kako je bila vesela, ko je videla, da je oče že pozabil na to, da je ona kristijana ali da se vsaj dela, kakor bi bil pozabil. Še bolj je bil ž njo prijazen in ljubeznjiv.

In danes? Moj Bog! Sree jo je zbolelo. Med govorom pri pojedini, kako se je razburjal, ko je govoril o krščanstvu, da ga

mora Kast uničiti in ugonobiti. Koliko razočaranje!

In Kast — kako strašen človek je to! Ali ni že danes pokazal, kaj ima pričakovati od njega? Da! Pohotnež, podli pohotnež je, pred katerim se ji gnjusi.

In ta pohotnež bode imel v palačo prost vstop? Bode dan za dnem v hiši? Stresla se je kot šiba na vodi in še bolj trdno sklenila roki in s solznimi očmi pogledala proti nebu ter globoko vzdihnila.

Težak bode boj!, da težak. In sama ga bode morala izvojvati! Oče je zaslepljen do skrajnosti! Pri njem ne bode našla naslonila. Lupercij? — Da, Lupercij! — — Toda on mora oditi v Rim? Čisla ga, čisla ga kot nobenega drugega ne, ker je spoznala njegovo plemenitost. Pogumen je res. Toda ali je srečala plemenitejšega mladeniča, kakor je Lupercij? Ne! Zaupala bi se mu zato popolnoma. Popolnoma brez skrbi bi ga poprosila pomoči in varstva. Saj je že nocoj pokazal, da tudi sam že vidi v kaki tisksi sem, zato je bil vedno z menoj. Toda, on mora oditi. Služba ga kliče v Rim.

"Sama, popolnoma sama bodem, samo slabotno dekle, sama v tolikih bojih", je molila.

"O nebeška Mati Marija, vsaj Ti me ne zapusti!" — Da, kaj bi se bala! Saj si Ti z menoj! Pred dobrim tednom sem se Ti posvetila. Prepričana sem, da si me sprejela. Na Te zaupam! Kaj bi se bala saj si Ti moja mati.

Počasi se je začela pomirjati. Legla je in utrujena zaspala.

Nevidno so pa razpeli nad stiskano nedolžno srce angelji svoje peruti. Iz nebes je pa gledalo na njo ljubeče Materino oko — Marijino.

Ne boj se hči, saj sem jaz tvoja mati.

8. Dvoje sorodnih src.

Par dni po slovesnostih sprejema novega poglavarja Portugalske je bilo, ko pride Kast k Oteomeru. Toda ni bil sam. Prišla je za njim tudi sestra Marcela, ki je odpotovala sama za Kastom par dni in peljala za njim njegove stvari.

Kast in Marcela sta bila sama. Stariši so

jima pomrli že v zgodnji mladosti. Vzgojena sta bila od svojih starih starišev.

Bila sta brat in sestra, toda popolnoma različna po značaju in sreči. Kolikor bolj je bil Kast lahkomisljen, razuzdan in veseljaški, bila je Marcela resna, tiha in skromna. V Rimu nista živela skupaj, ker Marcela ni odobraval življenje in ravnanje svojega brata. Svarila in opominjevala ga je. To se pa Kastu ni dopadlo, ki je hotel biti prost in svoboden v vsem in brez vsakega nadzorstva. Posebno kakega očitanja ali svarjenja ni mogel prenesti. Zato sta se sprla in že več let živela vsak zase. Marcela je bila navdušena paganka in je zvesto častila rimske bogove in boginje, kolikor je kult, katerega so rimljani tedaj še skazovali svojim bogovom, sme imenovati "češčenje".

Ko je bil pa Kast imenovan tako nepričakovano poglavarjem Portugalske provincije, zblížala sta se brat in sestra in Kast jo je povabil, če bi hotela iti z njim.

Ta nepričakovana čast bratova je vzbudila častihlepnost tudi v sestri. Kast ni oženjen. Sicer se bode gotovo kot poglavar prav kmalu oženil, vendar, dokler se ne oženi, kako lepo bode, ko bode ona nekaka "glavarica", prva matrona v deželi.

Potem je pa tudi poznala brata. Sedaj je dosegel toliko čast, ali se bode sedaj bolj pametno vedel, bolj zmerno živel? Težko! Potreboval bode toraj njo, da ga bode svarila in nazaj držala.

Tako si Marcela ni dolgo pomišljevala, temveč se odločila in v par dneh tudi res odšla z vsemi svojimi sužnji in sužnjami in z vsem svojim in bratovim bogastvom proti Portugalski.

Kasta še ni bilo pri Oteomeru od pojedine, dasi je bil Oteomero redno vsaki dan pri Kastu in mu dajal navodila in pojašnila za njegovo novo službo.

Eukratida se je ustrašila, ko ji je vratar suženj naznanil prihod Kasta. Toda potolažila se je, ko je zapazila v njegovem spremstvu tudi žensko.

"Salve! Salve gubernatore!" pozdravljala je prišlega Kasta v vidni zadregi dasi se je skušala delati, kakor bi ničesar ne bilo.

"Salve, domina!" poklonil se ji je Kast in ji poljubil roko.

In to je moja sestra Mareela, ki je prišla véera j iz Rima.

"Vale, vale, domina" pozdravila jo je Eukratida in obe ženski sti se poljubili.

Sedli so v govornico in se pogovarjali, največ o potovanju Marcele. Pripovedovala je vse, kako je potovala, kakšna je bila pot in druge take stvari.

Težak kamen se je odvalil Eukratidi s srea, ko je poslušala te pogovore. Zlasti ponižno in skromno vedenje Kastovo je bilo popolnoma drugačno, kakor pa prvi dan, ko ga je videla. Govoril je dostojno in pametno.

"Prestrogo sem ga sodila", si je očitala sama sebi. "In pa tako dobro sestri ima, ki bode njegova gospodarica." In ves strah jo je minul. Odehnila se je.

Kolikor dalje časa so govorili, toliko bolj je pa Eukratida spoznavala lep značaj Marcelin. Njena skromnost se ji je zlasti dopadla, tako, da je že začela misliti na to, če morda tudi Mareela ni kristjana. Postavila ji je nalašč par vprašanj tako, da bi se Mareela razodela, toda vselej se je Mareela ognila odgovoru, da Eukratida ni mogla spoznati.

Tudi Mareela je opazila plemeniti značaj Eukratide in obe dekleti sta se vzljubili takoj pri prvem obisku, tako, da sti si obljubili, da se bosti pridno druga drugo obiskovali.

Ker je bil pa to samo nekak uraden predstaviteljni obisk zato Mareela in Kast nista ostala dolgo pri Oteomerovih. Povabila sta samo Eukratido in Oteomera na veliko pojedino, katero bode Kast priredil za par dni na čast svoji sestri in na čast vsem odličnim velikašem Portugalske kot odgovor na slavnosti obed, katerega je Kast dobil pri sprejemu.

Eukratida ju je peljala po palači in jima razkazala vse sobane in vse bogastvo, katero so imeli. Slednjič jih je peljala tudi na vrt.

Ravno stopijo iz hiše, ko jim pride nasproti Lupercij, tako, da so skoraj skupaj zadeli ob vratih.

"Oprostite!" se je opravičeval Lupercij presenečen.

"O, to je pa naš prijatelj, Lupercij", nasmejala se je Eukratida, ki je dobila nov pogum in nove nade za prihodnost in se dvigla kakor strta cvetka, ki jo dvigne pomladno solnce k novemu življenju.

Lupercijeve oči se vjemajo z Kastovimi! Oba sta osupnila. Kri je zavrela obema. Spomnila sta se dogodkov prav na tem vrtu, prav v tej hiši pred nekoliko dnevi. Srd in sovraštvo je vskipelo v obeh in za trenotek sta oba — obstala.

"Lupercij, to je Mareela, sestra našega poglavarja Kasta, ki je prišla pred nekoliko dnevi iz Rima za njim in ostane pri njem za gospodarico. Kako smo je veseli!"

Lupercij je premagal svoja čustva, zardel, vrgel zaničljiv pogled na Kasta in se nalahko poklonil Marceji.

"Vale, domina!", "Pozdravljena gospa!" je zamrmral.

"Toda Mareela je še dekle!" hitela je praviti Eukratida, da bi spravila Lupercija v dobro voljo, kajti njeno bistro oko je opazilo, kaj se godi v njegovem sreju.

"Poglavarja Kasta, pa že itak poznaš!" omeni šaljivo Eukratida, da bi tako med njima vsaj za sedaj preprečila nasprotje.

Lupercij je opazil zvijačo bistroumne Eukratide, nasmejale se, in segel Kastu v roke in ga pozdravil prijazno z "Ave, gubernatore", vendar je Kast lahko čutil zasmeh v tem pozdravu. Vendar radi žensk se je ugriznil v ustnice, pogoltnil jezo in odzdravil Luperciju.

"Ave Amice!"

Eukratida je peljala celo družbo po vrtu in jim razkazovala gredico za gredico. Šli so tudi k morju. Eukratida je šla s Kastom, Lupercij pa z Marcelo, s katero se je kmalu zapletel v živahem pogovor. Dopadla se mu je! Tudi Luperciju se je sree olajšalo, ko je dalj časa govoril z Marcelo. S Kastom sta bila stara znanca, vendar ni vedel, da ima Kast sestri. Seveda, ker nista živela skupaj. Tudi jima se je Mareela dopadla, ker je takoj opazil, da to ni prav nič sestri Kastova. Olajšalo se mu je sree radi Eukratide in bil je jako vesel in potolažen.

"Kajne brat, da mora na vsaki način tudi Lupercij priti k nam na slavnosten obed?"

"Kajpada, kajpada. Prosim, Amice pridi še ti!"

"Da Lupercij, prideva, prideva skupaj" rekla je smeje Eukratida. "Ali ne?" In pogledala je poredno Kasta, ki je bil v vidni zadregi.

"Hvala, pa pridem!"

Tako so se vsi potolaženi in veseli ločili. Lupercij je bil prepričan, da bode našel v Marceli mogočno braniteljico Eukratide. Eukratida je upala pridobiti Marcelo zase,

po Marceli pa tudi brata. Marcela je bila vesela, da je našla sorodno dušo, Eukratido, kamor bo lahko zahajala. Edino Kast je bil vznevoljen. Kazal se je sicer prijazenega in mirnega. Vendar mu ta preklicani Lupercij hodi navzkriž.

Sicer mu bode pa že še pokazal! Maščevanje je prisegel in maščevati se mora nad njm. Odstraniti ga mora.

"Pes, zapomni si nočejšnji večer! To svojo predrznost bodeš drago plačal", je ponovil besede z one nesrečne noči po slovesnem obedu na vrtu Oteomerovem.

HUMBUG.

K.

Nauk brezvercev o početku sveta, kakor smo ga razložili v aprilovi številki "Ave Maria", je brezveren svet sprejel kot dokaz, da ni Boga, da ni res, kar pripoveduje sveto pismo o stvarjenju sveta.

Vse je nastalo iz prvotne snovi in ta prvotna snov pa iz prvotne celice. Toraj — ni res, da bi bil Bog svet vstvaril, ni res, da bi ga bil vstvaril v šestih dneh.

Svetovna telesa, naša zemlja se je sama razvijala tekom milijonov let do današnje oblike, zato ni res, da bi bil Bog vse vstvaril v šestih dnevih.

Tako učije brezverci!

V nauku, kakor smo ga zadnjič razložili, je res nekaj, kar se nam zdi vrjetno, da je bilo tako. Toda ravno ta vrjetnost in nekateri dozdevno vrjetni dokazi v tem nauku pa motijo nekatere, da potem sprejmejo celi nauk kot resničen in dokazujejo: To je vrjetno in to je vrjetno, toraj je res, kar uče brezverci, Boga ni!

Da, smejati se mora pameten človek, ko bere te dokaze po raznih rdečcarskih listih, in se nehote spomni na tistega pobožnega gostilničarja, ki je imel na steni napisan logičen dokaz, da kdor dobre pije, bode gotovo zveličan. Imel je napisano:

Kdor dobro pije — ta dobro spi.

Kdor dobro spi — ta ne greši.

Kdor ne greši — **ta bode zveličan.**

Toraj: Kdor dobro pije — ta bode zveličan.

Smešnost tega dokaza je jasna sama po sebi, dasi so na videz vsi posamezni sklepi pravilno izpeljani. Toda, ali ta dokaz drži? Ali kaj dokaže? Da! Za pijane glave! Trezen človek se mu pa smeje.

Prav tak je tudi dokaz, ki sloni na teh brezverskih naukih, da ni Boga. Na videz se vidi jako učen dokaz. Toda ako se ga natanjčneje pogleda, je pa tako šepav, kakor ta gostilničarski dokaz za vinske bratce. Z milijoni let se kar tako igra, kakor naši dečki na ulici s svojimi "marbles". "To se je razvilo tako". "Za to je bilo treba toliko milijonov let." "Za to zopet toliko stotisoč let". Za to je bilo dosti tisoč". "Da se je iz prvotne megle razvila trda krogla je bilo treba ne vem koliko milijon let". "Da se je ta trda tvarina užgala, je bilo treba zopet toliko stotisoč let". "Potem so od te goreče stopljene snovi odletavali posamezni kosei kakor blato od kolesa po blatni cesti". "Da se je zemlja ohladila, je bilo treba toliko milijon let", in tako dalje. Seveda ti brezverski učenjaki so pa iz zrakoplova vse to gledali in videli, kako se je vršilo in si zapisovali in šteli leta, da vedo vse tako natanjčno in tako gotovo.

In prvi človek se je tudi razvil iz opice. Da, nekega lepega pomladanskega jutra

je neka žametasta dolgorepa "mirkuca" s štirimi rokami, kar naenkrat zgubila rep, dobila mesto štirih rok dve nogi in dve roki, dobila je razum, začela je govoriti in — bil je človek. Da, in prav tako je bilo, kakor trdi Darwin, kajti Darwin je bil poleg in mu prvi segel v roke in mu voščil dobro jutro. Ali ni smešno? Pa vendar pravijo, da je bilo vse to in tako res, da se sveto pismo laže, Darwin pa, da govori resnico. Saj so še ata Kristan in pa celo veleučenjaki Konda tako trdili in tako še sedaj uče in trdijo. No, mora že biti res, če ti to trdijo.

Kako lepo se glasi brezverski dokaz o početku stvarstva brez Boga! Lepe so poteze v njih spisih o raznih dobah razvoja sveta. Kakor bi človek bral povest tisoč in ena noč, tako se človeku lepo zdi vse to. Toda eno slabost ima ves ta nauk na sebi, da ga je pisal, iznašel in učil le navaden človek s prav navadnim človeškim omejenim razumom in prav navadnim človeškim spoznanjem. Zdi se nekaterim, da je "morda" res bilo vse tako, da se je res "morda", "najbrže" vse tako razvijalo toraj mora biti res. Toda ali besedice "morda", "baje", "najbrže", "mogoče" kaj dokazujejo? Ali morem vrjeti dokazu, ki pravi, da je morda res? Najbrže res? mogoče, da je res? Nikakor! To so same misli, sami nauki, ali kakor jim pravimo s tujo besedo "hipoteze", domnevanja, toda dokazi to niso.

Pred Kopernikom na primer so tisočletja učenjaki vseh narodov in časov učili, trdili in dokazovali, da so solnce vrtili okrog zemlje in da zemlja pri miru stoji. Prišel je pa Kopernik in začel učiti, da ves ta nauk tisočletij ni resničen, je neumen, da se je cel človeški rod motil v svoji misli, da se ne vrtili solnce, temveč, da zemlja pleše okrog solnea. Sežgali so ga kot krivoverca — toda danes vsi vrjamo, da je njegov nauk resničen, prejšnji nauk pa smešen.

Darvinov nauk so sprejeli vsi brezverski učenjaki kakor resničen. Omajal je že tisočim dijakov in profesorjev in drugim sv. vero v srcu in jih naredil brezverce. Preslepila jih je njegova navidezna vrjetnost.

Toda kdo nam da zagotovilo, da ne bo prišel čas, ko bode nastopil kak drug, še večji učenjaki, ki bode našel nauk, ki bode imel še boljše "vrjetnost", kakor Darwinov in pobil bode Darvina in ves svet se bode smejal, kako je bilo mogoče, da so celo učene glave vrjele tako neumen nauk, kakor je bil Darwinov. Prav tako, kakor se sedaj mi smejamo onim, ki so vrjeli, da se solnce vrtili okrog zemlje in ne zemlja okrog solnea.

Tako vidimo, da se vsi taki, "še bolj učeni" dokazi, kakoršni so Darwinovi in raznih brezvercev, da bi spodbili nauk svetega pisma o početku sveta, nič. Imajo nekako "vrjetnost" na sebi, so "morda" resnični, toda ali je pa bilo v resnici tako — tega pa ne dokažejo? — Ali morem sklepati na podlagi takih dokazov: res je? Tako je bilo in nič drugače? — Ne!

Dalje! Ako analizujemo ta brezverski nauk o početku sveta in o človeku, vidimo, kako se ves ta nauk vrtili prav zaprav samo okrog nauka svetega pisma. Stari Feničani, stari Egipčani, Perzijani in drugi kulturni stari narodi niso najbrže nikdar čitali Mojzesove knjige "Genezis" o stvarjenju sveta. Tudi se najbrže niso v šoli učili zgodbe svetega pisma, da bi vedeli, kako uči sv. vera o začetku sveta. In vendar vsi klinopisi, katere so kdaj izkopali iz te dobe, poročajo, da so učili vse prav blizu tako, kakor uči Mojzes. In Darwin in vsi brezverci sedanjih časov, se zopet vrte le okrog nauka sv. pisma. Toraj vsi svetovni brezverski ali poganski nauki o stvarjenju sveta pred tri tisoč leti niso nič dalj od nauka Mojzesovega, kakor so današnji in prav nič ne dokažejo neresničnosti njegove.

Zato pravimo ima v resnici ta nauk precej v sebi, kar je vrjetnega, sprejemljivega našemu razumu, da, da v marsičem popolnoma soglaša s poročilom, katerega nam je pisal Stvarnik sam v svojem sv. pismu po Mojzesu.

To je pa najbrže ravno uzrok: kar je mnoge preslepilo, da so se dali premotiti temu modernemu nauku, in si dali vzeti vero in da v resnici mislijo, da ni Boga. Pol resnice je vedno hujše, kakor pa cela

laž. Laž o bližnjim, ki sloni vsaj na pičici resnice, se lažje vrjame in težje ovrže, kakor pa cela laž.

Tako je tudi z Darwinovim naukom. Zmota je pomešana z resnico, resnica je prevrnjena in na tem sloni celi nauk in vsi njegovi dokazi.

Zato pa, ako hočejo moderni brezverski učenjaki res spodbiti nauk svetega pisma in prinesiti vrjeten in resničen dokaz, da ni Boga, tedaj morajo dokazati pozitivno, morajo sezidati svoj dokaz na popolnoma

samostojni podlagi, ki bode spodbil vsako besedico sv. pisma in vse njegove dokaze. Tako edino tako bode dokaz cel. Drugače je pa vse tako negotovo. Pri tako važnih in našega bistva se tako ozko tikajočih vprašanjah, hočemo in moramo biti pa popolnoma gotovi! Jaz lahko trdim, kar hočem. Toda za vsako trditev treba jasnih in določnih in trdnih dokazov! Brez teh je pa vsaka trditev samo miselj, ali kakor po ameriškansko tako radi rečemo — humbug!

Spoznavaj samega sebe!

P. Benigen Snoj, O. F. M.

1.

Ako smo storili kakšno napako, se ne smemo nad tem prestrašiti, da, tudi se nad tem ne čuditi. Tako smo slišali dose-daj. Zdaj pa se učimo v šoli sv. Frančiška Saleškega, kaj naj storimo, da nam bodo naši grehi, dasiravno so ostudni in hudobni, vendar le v našo dušno korist.

Umevno je, da nam ne prihaja ta korist iz greha, pač pa iz vsmiljenja božjega in iz milosti Jezusa Kristusa, ki v svoji dobroti obrača v korist naše hudobije in slabosti. Gnoj je res le gnjiloba in trohnoba, pa ga le porabi kmetovalec, kakor omenja sv. Bernard, da po njem pridelala lepše in obilnejše sadove. Tako se tudi Bog poslužuje naših napak, da vzgoji v naši duši obilnejše čednosti. Tudi sv. Jeronim rabi podobno primero, ko pravi: "Žena je našla izgubljeno drahmo v smeteh." V nesnagi vaših grehov boste našli prelepi biser ponižnosti.

Naš dobiček bo tem večji in imenitnejši, kolikor bolj sovražimo in zatiramo svoje grehe ter kolikor bolj trdno zaupamo v Boga in sledimo njegovim namenom; kajti le v našo dušno korist je on dopustil naše napake.

Da, poprijeti se moramo načrta zveličanja, kakor ga je rabil naš Zveličar in ga nas uči sv. Cerkev: preganjati moramo satana z njegovim lastnim orožjem. Zoper njega moramo obrniti strupene pušice in

iz ran, katere nam je zadal, moramo zajemati zdravilo. Tako se bo posrečilo, da se bodo vresničile nad nami besede sv. Janeza Zlatousta: "Dostikrat nam je celo satan v veliko korist, ako ga le znamo izrabiti v svoj prid".

Sv. Avguštin označi ta dobiček takole: "Tistim, ki Boga ljubijo vse v dobro služiti, govori sv. apostelj Pavel, da, vse, celo njih grehi; kajti oni store, da vstanejo iz njih ponižnejši, bolj čuječi in bolj goreči."

Isto misel ponovi sv. Frančišek Saleški ko vsklikne: "Drage nepopolnosti, ve nam kažete našo revščino in s tem nas vadite in vtrjujete v ponižnosti v zaničevanju samih sebe, v potrpežljivosti in gorečnosti."

2.

O prvi teh koristi je pisal sv. Frančišek Saleški neki gospej: "Prvo in najpotrebnejše je, ako se hočete utrditi v pobožnosti, da si skušate pridobiti krepka in dobra načela. Prvo načelo pa, ki si je dobro vtisnite v spomin je ta-le beseda apostola Pavla: Vemo da se tistim, kateri Boga ljubijo, vse k dobremu služiti." In v resnici, ker zna in more Bog hudo obrniti v dobro, za koga drugega bo pač On to storil, ako ne za tiste, ki so se mu izročili brez pridržka? Da, še celo grehi, so po naredbi božje previdnosti v korist njim, ki se mu popolnoma izročijo. Nikdar bi ne bil David tako utrjen v ponižnosti, ako bi ne bil grešil. Sovražiti morate svoje napake z mirnim srdom, pri

misli na nje krotki ostati in se jih posluževati v svoje ponižanje."

Ako je na zemlji kakšna boleost za dušo, ki hrepeni po popolnosti, je gotovo to dvojno spoznanje: kako potrebna ji je ponižnost, pa tudi kako je težavna. Z ene strani je ona človeku v njegovem življenju tako potrebna čednost, ki varuje in podpira vse druge kot mati korenina, vir vseh drugih duhovnih dobrin; z druge strani pa kakor hitro se hoče ta čednostna evetka vkoreniniti in vskliti v pokvarjenem našem sreju, se pokaže, da je že napuh, ta začetek vsega hudega, pognal močnejše korenine, vedno ji žugajoč, da jo hoče zadušiti.

Slednjič je napuh, kakor trdi sv. Frančišek Saleški, mej ljudmi tako splošno razširjeno zlo, da se jim ne more nikdar zadosti priporočati kako potrebna je vaja v ponižnosti.

3.

Ako je napuh neredno spoštovanje naših dozdevnih prednosti, je ponižnost resnično spoznanje in prostovoljno pripoznanje naše nizkosti in revščine. Kaj družega nas more prej privedi do spoznanja samih sebe, kakor pogled na naše grehe? Bolj ko vsa poniževanja v našem življenju, prizadeta nam vsled raznih dogodkov ali od ljudi, nam kažejo naši grehi, kako slabi smo po svoji naravi. "In to spoznanje, pravi sv. Frančišek Saleški, nas ne sme zbegati, temveč storiti bolj mirne, bolj vdane in ponižne. Pravo samoljubje bi bilo, ko bi se vznevoljili, češ tako smo revni in zaničevanja vredni."

Tožiš: Tako vbog in poln nepopolnosti sem! Ali to prav spoznaš? O, potem hvali Boga, da ti je dal to spoznanje in nikar toliko ne toži. Srečnega te moram imenovati, ker spoznaš, da si poln revščine.

Pomanjklivosti pri naših zunanjih in notranjih delih nam nudijo priliko, da se ponižujemo. Iz ponižnosti pa se rodi in ohranja velikodušnost. Kako bi pa tudi mogel človek v se zaupati in se visoko ceniti, ako ga podere vsaka sapa skušnjave in omaje in razžene vse njegove trdne sklepe? Oh, kako krepek vdarec je prevzetnemu človeku spomin, da je zabredel, to mu pokaže vso njegovo revščino in koliko mu pomaga, da se ponižnost v njem lažje in

trdneje ukorenini! Zdi se mu, da sliši glas, ki mu kliče: Sodite prav! Stehtal te je na tehtnici in našel prelahkega. Na mnogo ste računali in glej, bilo je malo.

4.

To je namreč po nauku cerkvenih učnikov namen, zaradi katerega dopusti Bog, da grešimo. "Dobri pastir, tako pravi sloveči pridigar Segneri, rabi pri svojih ovcah tri različne šibe: Prva je šiba poboljšanja. To je trpljenje in nadloga. Druga je šiba poskušnje. To so skušnjave. Tretja je šiba kaznovanja in to je, da dopusti greh. Pri vseh treh mora človek pripoznati svojo slabost in se ponižati. Nobena pa ne doseže tega bolje ko tretja šiba; zakaj tu vidi v svojih grehih vso svojo revo kakor govori prerok Jeremija: "Jaz sem mož, ki vidim svojo revščino pod šibo njegovega srda". Ta šiba je tako zdravilna, da jo Bog rabi celo za svoje najboljše prijatelje. Kajti njih čednosti bi jim vtegnile postati nevarne in v spotiko, da bi lahko trpela njih ponižnost zato dopusti, da včasih padejo v kake nepopolnosti, ali pa da njih stara huda nagnenja ožive in vzdignejo. Po taki skušnji lastne slabosti se uče, da ne zidajo preveč ne lastne moči".

Imejte torej potrpljenje. Če vas Bog včasih zapusti in padete, hoče s tem le pokazati, kako globoko bi zabredli, ako bi vas on ne držal. Bog je res včasih nekatere ozdravil hipoma in sicer tako popolnoma, da ni na njih ostalo niti sledu prejšnje bolezni, kakor na pr. Magdaleno, ki je bila iz mlakuže pogubljenja spremenjena v studenee popolne in stanovitne čistosti. Pa rayno tisti Bog je tudi pri mnogih svojih služabnikih njim v veliko korist še nekaj časa po njih spreobrnjenju pustil nekatera znamenja prejšnjih hudih nagnenj. Priča nam je sv. Peter, ki je po svojem prvem poklicu padel v razne nepopolnosti in slednjič se zelo pregrešil in Kristusa zatajil". Salomon pravi, da je dekla hitro povzdignjena do časti gospe, zelo prevzetna stvar. Ravno tako preti duši velika nevarnost, da postane ošabna in samoljubna, ako bi kar naenkrat in popolno oblast dobila nad strastmi, katerim je bila prej dolgo vdana. Tako zmago si mora duša le polagoma priboriti, kakor so tudi svetniki za to rabili mnogo let."

Njen najsrečnejši dan.

Mih. železnikar.

— Nežika, vstani, čas je že k sv. maši! — poklicali so Korenčeva mati malo Nežiko, ki je dvignila svojo zaspano glavico iz revne svoje posteljice. — Le hitro vstani, prvič je že odzvonilo!

— Takoj, mamica, odgovorila je ubogljiva Nežika, ki je bila naučena svojo mamico ubogati na migljaj. Dobro si je omela svoje očke in ko je usiljivi zaspanec toliko pregnala, da je vsaj videla, da je že res, beli dan, da že spomladno solnce tako prijetno greje sobico, vstala je in se hitela oblačiti.

— Danes pa že ne smem zamuditi, je govorila mami, ko je skončala svojo kratko molitvico, katere ni še nikdar opustila. — Danes po maši se začne poduk za prvo sv. obhajilo. Kaj bi gospod župnik rekli, ko bi ravno ona, Korenčeva Nežika, katero so gospod tako radi imeli, prvi dan zamudila sv. mašo in poduk. Tega pa že ne.

— Tako, otrok moj, je rekla mamica, ko je odhajala sedemletna Nežika iz hiše proti cerkvi, — tako otrok moj, danes se začne nekaj zelo velikega za te: pripravljati se bodeš začela za prihod Ježučeka v prvem sv. obhajilu! O, kako bodeš takrat srečna! Zato pa le pazno poslušaj, kar bodo gospod župnik govorili, da mi bodeš povedala vse. Pazi posebno, kaj bodo dali, da se naučite, da te bodem naučila!

— Bodem, mamica! Z Bogom!

— Z Bogom, otročiček!

In veselo je steklo nedolžno dekletce proti cerkvi kjer prišla ravno, ko so šli otroci v cerkev.

— Otročiči moji, govorili so slovesno gospod župnik po sv. maši ko so bili zbrani pred oltarjem v prvih klopih samo mali otroci, ki bodo šli letos k prvemu sv. obhajilu, — seveda ako bodo znali dovolj krščanskega nauka. — Otročiči moji, o kako je danes vesel Vaš Angelček Varuh! Kako se veseli, da bode skoraj prišel dan,

ko Vas bode spremil k Ježučeku, katerega ima sam tako rad!...

Pazno so poslušali vsi otroci z odprtimi ušesi in očmi, da bi ne preslišali nobene besede g. župnika.

— Sedaj bi pa rad videl, koliko že kaj molitvic znate, so rekli. Bomo pa malo poskusili In začeli so izpraševati molitvice.

Vsi so precej dobro znali. Vendar nihče jih ni toliko vedel in tako lepo, kakor Korenčeva Nežika.

— Kje si se pa naučila tako lepih molitvic, Nežika, vprašali so jo gospod župnik in ji pobožali lepe laske.

— Mamica, s katero jih vsaki večer zmolimo predno gremo spat.

— No, to je pa lepo!

Kako je težko čakala Nežika danes konca poduka, da bi bila pohitela domov in povedali mami, kako je bilo prvič pri poduku za prvo sv. obhajilo. Kakor nikdar še, od kar hodi v šolo, šla je ura tako počasi. Kar ni hotelo biti pol dvanajstih, pa ni hotelo.

Slednjič je vendar zazvonil šolski zvonec in naznanil lačnim želodčekom, da je obed že pripravljen. Celo pot je Nežika tekla, da bi bila preje doma.

— Mama! Mama! Vi ne veste, kako je bilo lepo pri poduku. Kako smo bili vsi veseli! Škoda, da niso bili gospod župnik celo dopoludne pri nas. In pa vse molitvice sem jim morala povedati, kar ste mi jih naučili. Ko sem vse povedala, so me pa vprašali, kdo me jih je toliko in tako lepo naučil. Povedala sem jim, da Vi, pa se rekli: To je pa lepo!

Materi se je utrnila solza veselja, kajti pohvala od gospoda župnika pred vso šolo ji je dobro dela.

— Vidiš, sedaj te bom pa naučila še lepših! Le pridna bodi.

Tako se je poduk za prvo sv. obhajilo nadaljeval v župniji sv. Jožefa vsaki dan. Hitro so minevali dnevi. Mala nedolžna

srčeca so bila sprejemljiva za lepe in navdušene besede gorečega gospoda župnika. Tekmovali so med seboj, kdo se bode več in hitreje naučil naložene naloge. Pa tudi ogenj ljubezni do milega Jezuska se je vne-mal vedno bolj in bolj v teh čistih srččkih, tako, da so že po malo tednih g. župnik lahko oznanili, da bode sv. obhajilo že prihodnjo nedeljo. O, to vam je bilo veselja med maličkimi.

"V nedeljo, v nedeljo, mama, v nedeljo bomo šli k prvemu sv. obhajilu", so veseli otroci doma pravili materam to preveselo novico.

— Samo še sedem dni je — rekla je mala Nežika materi — ko bodem šla prvič k Jezuščku. O, kako se veselim tega dneva!

— Da! Prav imaš! Saj nikdar več v svojem življenju ne bodeš tako srečna, kakor bodeš ta dan.

Celi teden so imele zlasti deklice veliko govoriti, ko so čakale pred cerkvijo ali med presledkom v šoli. Prišel je pogovor tudi na oblekico, kakšno bode katera imela.

— Jaz bom imela najlepšo obleko, so mi rekli moja mati danes in so jo že naročili, pohvalila se je trgovecova Uršika.

— Meni bode moja botra kupila krasen venec, kakoršnega nobena druga ne bode imela, hitela je pripovedovati sesodeva Johanea.

— Jaz bom imela krasne črevljičke. Jutri grevi z materjo jih kupit, hvalila se je Jernačeva Micika.

— Moja obleka bode s same svile. Kupila mi jo je teta, ki bode prišla k nam v nedeljo, hitela je praviti Lenčkova Anica.

— Nežika, kakšno obleko bodeš pa ti imela, vpraša Zajčeva Pepica Nežiko, ki je pazno poslušala te pogovore. Sree jo je bolelo, ker je vedela, da nji ne bode nihče kupil kake drage oblekice, da, da niti nove oblekice ne bode imela, ker je njena mati prerevna, da bi jo ji kupila.

— Mama so mi rekli da bodo druge deklice morda imele lepše oblekice, jaz pa naj se prizadevam, da bodem imela najlepšo dušo in najbolj čisto sree, ko bodem šla k Jezuščku. Zato sem celi čas molila, da bi meni dal Jezušček to milost, da bode

k meni najraje prišel in pri meni vedno ostal.

Omolknilo so deklice na te besede, ker niso vedele, kaj bi odgovorile. Vendar začutile so kakor nekak sram v srcu, da so se hvalile z lepimi oblekicami, ko so vendar gospod župnik rekli, naj skrbijo za čisto sree bolj, kakor za lepo oblekico.

— Jaz tudi vsaki dan molim z mamo, da bi Jezušček ostal pri meni vedno, — pretrgala je Kovačeva Francika molk.

In tako so se vrstili pogovori celi teden vsaki dan med nedolžnimi in presrečnimi otroci.

Kolikor bolj se je pa bližal ta lepi dan za Nežiko toliko bolj jo je skrbelo, kakšno oblekico bode ona imela, ker nič ne videla, da bi mati kaj pripravljali. Ko so v petek po šoli deklice ravno veliko vedele povedati, kaj vse se pri njih pripravlja doma za nedeljo, koliko bodo darov dobile, in tako dalje, ona pa nič, zabolet jo je sree. Ni mogla drugače, da je stekla v cerkev in tam pokleknila pred veliki oltar, pred tabernakelj, kjer so g. župnik povedali, da živi sam Jezušček in tam začela moliti. Solzice so ji porosile nedolžno ličice in tako goreče je Jezusa prosila, da bi ji dal milost, da bi bila vsaj na duši in v sreju lepša, ko vse druge, ko mu bode prišla nasproti kakor mala nevestica pri prvem sv. obhajilu in da bi vedno ostal pri nji.

V soboto popoldne so otroci opravili dolgo sveto spoved v cerkvi sv. Jožefa in tako očistili svoje dušice vsakega praška malih grehov in nepopolnosti, katere so morda storili že do sedaj, za jutrajšni dan prvega sv. obhajila.

— Le lepo moli, Nežika, je rekla mati po večerji — potem pa spat pojdi! Jutri te bodem zgodaj poklicala, da se lepo pripraviš.

Tako Nežika še ni nikdar goreče molila v svojem sicer kratkem življenju, kakor ta večer. Tako se je čutila srečno! Tudi to je že prebolela, da ne bode imela nove oblekice, kakor druge deklice in še vesela je bila, da je mogla Jezušku na tako velik in lep dan prinesti mal darček — svojo revščino, kakor so jo gospod župnik lepo podučili v spovednici.

Mati je že pospravila po kuhinji po večerji in prišla v sobo, kjer je Nežika še klečala. Tiha solza se je utrnila v materinem očesu, ko je videla svoje dete še zaptopljeno v molitev, ko je mislila, da že davno spi. Ni je hotela motiti. Tiho je pokleknila še sama in v goreči molitvi sti sa strnili dve sreči, dve ljubeči sreči, in kakor prijetno kadilo pred oltarjem vzdigala se je goreča molitev pred tron božji in klicala milosti in blagoslova na to ubogo in stiskano družinico.

Korenčevka je bila že več let udova. Moža ji je ubilo v jami. Od tedaj se je sama z veliko težavo preživela in vzgojevala tri male otročiče, katere ji je ranjki mož zapustil. S pranjem in čiščenjem si je toliko zaslužila, da je vsaj vsakdanjega revnega kruha preskrbela svojim otročičem. O, ko bi bil danes še živ njen dobri mož! Kako bi bil tudi on vesel tega dogodka, ko gre prvo njegovo dete k mizi Gospodovi! Toda ni ga!... Ni ga več!... In potok solz se ji je ulil iz objokanih oči.

Ko je zmolila svojo molitev, legla je Nežika na svojo posteljico, in kmalu trdo zaspala.

Imela je pa čudne sanje. Bila je pred cerkvijo skupaj z drugimi otroci in so šli k prvemu sv. obhajilu. Predno so pa odšli v cerkev prišla je č. sestra učiteljica in dala vsakemu po jedno lilijo v roke. Ko pride v cerkev, videla je Nežika pred oltarjem dva krasna angelja. Ko so prišli prvoobhajanci pred oltar, dali so jima drug za drugim vsak svojo lilijo. Ko pride tudi ona na vrsto in hoče dati svojo lilijo angelju, kakor je videla, da so storili drugi otroci, kako se začudi ko opazi nenkrat, da jih ima v rokah cel šop, jedno lepšo ko drugo.

— Dobro. Nežika, nasmehnil se ji je angel, dobro! Ti jih pa prinaša cel šop! Kako jih bode Jezušček vesel. Nežika, Jezušček hoče, da mu jih v svojem življenju še veliko prineseš!

V tem se prebudi. Bilo je že dan in ravno je stopila mati v sobo, da bi jo poklicala, da bi se pripravila za najlepši dan njenega življenja.

Revna je bila oblekica, katero ji je ma-

mica dala, naj jo obleče. Bila ni nova, samo malo popravljena, oprana in čisto poglajena. Nežika pa ni mislila na to temveč je odhitela presrečna z mamico proti cerkvi Jezuščeku nasproti.

Ko so bili že vsi otroci prvoobhajanci v vrsti, da bi šli v cerkev, kako se Nežika začudi, ko pride sestra iz šole, kakor jo je videla v sanjah, in da vsakemu po jedno lilijo v roke. Odšli so v cerkev, prav tako kakor se ji je sanjalo. Samo v cerkvi pa ni zagledala dveh angeljev, katerim bi otroci bili izročili te lilije, temveč so jih obdržali v rokah. Še le pri sv. obhajilu, ko so šli k obhajilni mizi je vsaki položil svojo lilijo na obhajilno mizo v znamenje, da prinašajo Jezuščeku svojo nedolžnost v dar kot zahvalo za sprejem sv. obhajila.

— V sanjah sem prinesla cel šop lilij angelju, tu imam pa samo jedno, si je mislila. "Nežika, Jezušček hoče, da mu jih v svojem življenju še veliko prineseš!" se je spomnila besed iz sanj.

— Ne, ne! Nočem misliti na to, si je o tresala raztresenost in se spomnila, kaj se vrši. Gospod župnik so se že bližali s presveto hostijo njej. Še trenotek in — o! sreča velika! — Jezušček bode pri njej!

So že pri njej. Jedna še, potem pride na vrsto pa ona.

"Jezušček, hoče, da mu jih v svojem življenju še veliko prineseš!" ušla ji je zopet misel.

"Da, Jezušček, prosim te v tem trenotku, ko se mi bližaš, pomagaj mi, da ti jih bodem res v svojem življenju še veliko prinesla in še lepših! To hočem, to želim in za to te prosim!" je molilo čisto sree male Nežike.

Kakor bi bila v malih nebesih, niti zemlje ni čutila, ko je šla Nežika z Jezuščekom v svojem sredu nazaj v svojo klop, na svoje mesto, tako se je srečno čutila.

In v resnici bil je to dan največje sreče za malo Nežiko! Toda celi dan ji ni šlo iz spomina, kar je videla v sanjah in čula je celi dan besede angeljeve: "Jezušček hoče, da mu jih v svojem življenju še veliko prineseš!"

Da, Jezušček, hočem, Samo pomagaj mi! je vselej zdihnila. * * *

Nekako trideset let je preteklo od tega prvega sv. obhajila v župniji sv. Jožefa. Bila je zopet enaka nedelja za to župnijo, nedelja prvega sv. obhajila. Tudi to nedeljo se je zbiralo veliko otročičev pred cerkvijo Sv. Jožefa, da jih bodo čč. sestre učiteljice popeljale v cerkev k Jezuščeku, k prvemu sv. obhajilu. Sredi med temi otroci se pa trudi č. sestra, da bi vse bilo v najlepšem redu. Sestra Marija je to. Kakor že veliko let, tako je tudi letos cel razred pripravila skoraj sama za ta presrečni dan. Presrečne oči otročičev so pričale, da jih je dobro pripravila. Tudi danes je ta sestra delila bele lilije otrokom, da jih bodo ponesli v dar Jezuščeku. Sprevod se je, kakor vsako leto, tako tudi letos pomikal počasi in slovesno med zvonjenjem zvonov in bučanjem cerkvenih orgel v cerkev. Sestra Marija je srečna vodila celo pobožnost in spremljevala otročiče par za parom k mizi Gospodovi, k Jezuščeku. Tedaj se je

pa spomnila, kakor še vsako leto od kar je redovnica, tudi letos sanj, katere je imela pred leti ona na dan svojega prvega sv. obhajila. Videla je zopet v duhu dva angelja, ki sta stala pred obhajilno mizo in sprejemala lilije iz rok otrok. Videla je sebe kakor takrat v sanjah, kako jih je ona prinesla cel šop. Čula je angelja govoriti: Jezušček hoče, da mu jih v svojem življenju še veliko prineseš! In zatrepetalo ji je sree veselja, kajti dosegla je, kar je Jezušček tedaj od nje hotel — koliko mu jih je kot učiteljica že teh nedolžnih lilij — nedolžnih srčice pripeljala k prvemu sv. obhajilu od kar je redovnica učiteljica, kajti ta sestra Marija, ni bila nikdo drugi, kakor naša nekdanja mala Nežika. Kaj čuda, da ji je celo njeno življenje radi sladkega spomina na lastno prvo sv. obhajlo ostal dan prvega sv. obhajila vsako leto **njen najsrečnejši dan!**

ZLATA PRAVILA.

Rev. J. Plaznik.

Ko se pripravljáš na sv. spoved ne pozabi na sledeče:

1. Vedi, da sprejemaš sveti zakrament, t. j. nekaj svetega.

2. Nikdar ne pojdi v spovednico, predno se nisi dobro pripravil za sv. spoved. V spovednico gremo k **izpovedi**, ne k **izpraševanju**.

3. Ne pozabi, da je glavna reč pri sv. spovedi, ako hočemo dobiti odpuščanje grehov — kesanje. Brez resničnega kesanja je spoved za nič. Prosi pri vsaki spovedi Boga za to milost.

4. Po spovedi nikdar ničesar ne povej, kar si čul v spovednici. Spovednik je govoril za tebe, ne za druge. Dostikrat kdo sam svoje slabosti raznaša, ker iz besed spovednikovih drugi sklepajo na uzrok, zakaj jih je govoril.

5. Ako moraš malo počakati, da prideš na vrsto, ne bodi takoj nepotrpežljiv! Nekateri po cele pol ure stojijo pred cerkvijo pred ali po spovedi, v cerkvi jim je pa vsaka minuta čakanja preveč.

6. Ne spodrivaj drugih, ki so pred teboj

prišli v cerkev, temveč bodi olikan in uljuden vsaj pri spovednici in drži se reda. Kdor preje pride, preje melje, pravi pregovor.

7. Ako opaziš koga, da je nepotrpežljiv pri čakanju, zlasti kaka mati ali kak delavec, pusti ga naprej. Mala usluga bode dobro delo za te.

8. Ne navadi se hoditi od spovednika do spovednika. Če le mogoče hodi vedno k jednemu.

9. Ne pozabi nikdar, da se ne izpoveduješ mašniku, kot človeku, temveč kot namestniku božjemu, ki poslušá tvoje grehe, zato ker jih mora, da ti more dati potem nauke, nasvete in sv. odvezo, ako si je vreden.

10. Ne pozabi, da nisi ničesar pvoiti mašniku zakrivil, ko si storil svoje grehe, temveč, da si prišel se obtožiti najprej Bogu. Zato se nikdar ne boj spovednika! — Le odkritosrčna in skesana spoved ti bode zadobila mir vesti in mir srea.

11. Po spovedi ne leti takoj ven, temveč ne pozabi, koliko milost si prav kar sprejel. Zahvali se za njo v goreči molitvi.

12. Naloženo pokoro opravi takoj po sv. spovedi, predno odideš iz cerkve.

Ni zadosti, da se le izpovemo svojih

grehov, da dobimo odpuščanje grehov, temveč treba, da se dobro izpovemo! Zato spolnuj ta zlata pravila!

SLOVENSKO DEKLE.

Prava čednost.

Vsak, kateri sliši te moje besede in jih spolni, bo podoben modremu možu, ki je sezidal svojo hišo na skalo. Mat. 7. 24.

Srečni smo, drage družbenice, ako ljubimo čednost, ako jo visoko cenimo in smo prešinjeni njene lepote; zato skrbimo, da obogatimo svoja srca vedno bolj s tolikim blagoslovom, katero nam daje čednostno življenje. Da pa uresničimo te svete želje, je treba, da se prizadevamo za resnično in pravo čednost. Le prepogosto namreč vidimo, kako se pri tem ali onem kristijanu, tudi pri tej ali oni Marijini hčeri le navidezna čednost zruši pri prvi sapiči skušnjave, kakor hiša zidana na pesek. Zato si moramo, drage družbenice, pridobiti resnično, pravo čednost, ki je podobna hiši zidani na skali, katere ne podere noben vihar.

Trdna, prava čednost je pa tista, ki premaga skušnjave, prenese trpljenje in vstraja v dobrem kljub vsem težavam. Srčen rimljanski vojak je rekel nekoč svojim sovražnikom, ki so se čudili njegovemu junaštvu: lastnost Rimljana je, da dela in trpi junaško. Prava čednost kristijana uresničuje te besede pač veliko lepše kot jih je poganski vojak; kajti z vso pravico lahko rečemo: kreposten kristijan dela in trpi z neomajano vstrajnostjo. Kaj pa je podlaga njegovi vstrajnosti ali kakšni so znaki prave čednosti?

1.

Da bo hiša trdno stala, mora imeti trdno podlago. Da se bo drevo krepko upiralo vetru, mora imeti krepke in globoke korenine. Tako je tudi s čednostjo družbenice Marijine. Ako si hoče ono pridobiti trdno,

podlago. In podlago vsem krščanskim čednostim pa tvorijo: vera, sovraštvo do greha, ponižnost, zaupanje v Boga in molitev. Na te čednosti se morajo opirati vse druge, ako hočemo, da bodo res prave in resnične, ne pa samo navidezne.

a.) Poglejte najprej vero. Vera je podlaga in korenina opravičenja, uči Tridentinski zbor in dosledno tudi čednostnega krščanskega življenja. Zato priporoča sv. Pavel Kološanom, da naj ostanejo utrjeni in stanoviti v veri. Da bo pa vera res podlaga, mora biti živa in trdna, kakoršna je bila apostolov, ki so govorili vernim: "Kar smo slišali, kar smo videli s svojimi očmi, kar smo gledali in so naše roke tipale, to vam oznanujem." 1. Jan. 1. 1. "Nismo se držali izmišljenih povesti, govori apostol Peter, ko smo vam oznanjali moč in pričujočnost Gospoda našega Jezusa Kristusa, temuč smo bili priče njegovega veličastva". Pet. 2. 1; 16. "To je zmaga, naša vera," kliče apostol Pavel. Da, ako verujemo v pekel, v nebesa in v neizmerno plačilo v prihodnjem življenju ter smo prešinjeni te vere, potem smo močni, da zmagamo svet in njegovo poželenje. Vera mora biti torej trdna, živa, da gledamo njene resnice ne od daleč, ampak od blizu. In tako jasno, razsvetljeno, živo vero zadobimo s poslušanjem besede božje, z branjem verskih knjig in premišljevanjem resnic, katere je Bog razodel. Živa, trdna vera mora biti prva podlaga, če hočemo, da bo trdna tudi naša čednost.

b.) Druga podlaga je sovraštvo do greha in sicer do vsakega smrtnega greha. To sovraštvo pa mora biti res v srcu in veliko, neizprosno tako, če bi nas kdo hotel za-

peljevati v smrtni greh, da se mu takoj ustavimo in ga ne poslušamo ter se nič ne pomišljujemo, češ, kaj nam je storiti. Kdor namreč koga zapeljuje v smrtni greh, dela isto kakor satan, ki nas hoče pahniti v pekel. Ali ni že ta misel zadosti močna, da se mu takoj ustavimo? To sovražstvo do greha je torej krepka podlaga za pravo, stanovitno čednost. Zakaj pa mnogi tako pogosto greše? Ker ne sovražijo greha kakor zasluži. Kako govori Sv. Duh: "Začetek modrosti je strah božji." Kdor se namreč boji Boga, ta ga ne žali z grehom. Zato je strah božji začetek ali podlaga modrosti in vsake krščanske čednosti.

e.) Tretja podlaga je ponižnost. Svetniki in cerkveni učenci nam kažejo ponižnost kot podlago krščanskega življenja. Vera, tako uče, je vogelni kamen, ki vzdržuje poslopje krščanskih čednosti, ponižnost je pa podlaga veri, na kateri ona krepko sloni; zato je ponižen kristijan trden v čednosti, tako bo dosegel višek krščanske popolnosti. To potrjuje apostol Peter z besedami: "Bog se ustavlja prevzetnim, ponižnim pa daje svojo milost."

d.) Zaupanje v Boga bodi četrta podlaga pravi čednosti. Mi vemo kako smo slabi, vemo, da sami iz sebe ničesar drugega ne moremo storiti kot grešiti, podobni smo trstu, ki ga veter maje. Toda, če je Bog z nami, če nas podpira On, potem smo močni in nepremagljivi. Tako govori Zveličar: "Brez mene ne morete nič storiti". In sv. Pavel: "Več sem delal kot drugi, pa ne jaz, ampak milost božja. Vse premorem v njem, ki me močnega dela. "To milost pa, ki nas dela močne, ki nas okrepčuje, dobimo od Boga, če stanovitno in otroško vanj zupamo kakor poje kraljevi pevec: "Kateri v Bogu zaupajo, bodo kakor gora Sion in ne bodo omahnili." To zaupanje nas poleg tega, da nam zagotovi pomoč božjo, tudi obvaruje malosrčnosti, ki človeka, bi rekel, nekako prisili v razne napake.

e.) Slednjič je krepka podlaga čednosti molitev. Pobožna molitev nam pridobi in zagotovi zaupanje. Ker se v molitvi obračamo k Bogu kot svojemu Očetu in varuhu in ga prosimo pomoči v stiskah, je treba, da je bez prenehanja naša molitev, zato

ker smo vedno v potrebi dušni ali telesni. Vsled tega nas opominja Zveličar: "Treba je vedno moliti in ne nehati." Kristijan brez molitve je kakor vojak brez orožja v vojski. Zato je kristijan, ki ne moli, vedno v veliki dušni nevarnosti, mejtem ko se kristijan, ki ljubi molitev ne more pogubiti. Z molitvijo si torej pridobi in ohrani pravo čednost.

2.

Kako pa spoznamo čednost, kakšni so njeni znaki? Prvi znak prave čednosti je potrpežljivost. Človek, ki ni potrpežljiv se pritožuje zaradi vsake reči, ki mu ni povolji, godrnja in se jezi. Nasprotno pa kristijan, ki je vtrjen v potrpežljivosti, ohrani mir srea, ne toži in se ne jezi, naj ga zadene še taka bridkost ali krivica ali bolezen, zdi se kakor, da bi bil neobčutljiv za vse take poskušnje. Glejte, potrpežljivost je očitno znamenje prave in trdne čednosti. Zato pravi sv. pismo: "Boljši je potrpežljiv kakor močan človek, in kdor nad svojim srcem gospoduje je boljši kakor oni, ki mesta premaguje."

Drugič nam kaže trdno čednost kristijan, ki se ne zmeni za ljudi, kaj bodo rekli, kristijan, ki prezira strah pre ljudmi. Kakor je človek strahopeten in bojazljiv, ki se zaradi ljudi ali iz strahu pred tem, kaj bodo ljudje rekli, vda načelom sveta, ravnatako je nasprotno človek v resnici srčen, junaški, ki se ne zmeni za ljudi, se ne boji njihovega govorjenja, ampak ravna in dela po vesti in naukih sv. vere. Tak zvest kristijan gleda pri svojem ravnanju edino na voljo svojega najvišjega Gospoda in Boga, pred katerim je človek le prah in pepel; tak govori z apostolom: "Boga je treba bolj slušati kakor ljudi."

Trdno čednost nam kaže nadalje premaganje samega sebe. Načelo sv. Ignacija je bilo: premaguj samega sebe. Premaguje samega sebe tisti, ki se vkljub notranji upornosti odloči, pa tudi izpolni, kar mu vleva dolžnost ter se vadi v čednostih, četudi je včasih precej težko. Marsikdo je pobožen, vesten v spolnovanju svojih dolžnosti dokler mu gre vse po volji in sreči, kedar ga pa zadene kaj zopernega, tedaj obupava. Dober kristijan, ki ima trdno

čednost, za njega je dosti, da ve: to je moja dolžnost, to terja Bog od mene in ta misel ga vname k dejanju in govori: Bog hoče to, premagati se moram; naprej v božjem imenu. Stori, kar je prav, in potem naj pride, kar hoče.

Zadnji in najboljši znak prave čednosti je pa stanovitnost. Veliko jih je, ki prično mnoge reči, pa nobene ne dovrše; oni so nestanovitni kakor jih je označil Zveličar v priliki o semenu. On pravi: Nekaj semena je padlo na skalo in ko je pognalo je vsahnilo, ker ni imelo vlage. Taki z veseljem sprejmejo besedo, ko jo slišijo, pa ti nimajo korenine; nekaj časa verujejo, ob času skušnjave pa odpadejo. Nasprotno je ja trdna čednost podobna semenu, ki je padlo v dobro zemljo. Tak kristijan besedo sliši in jo ohrani v dobrem in plemenitem srecu in sad obrodi v potrpljenju. Pravi kristijan prevdari, premisli predno se loti kakega dela in ko spozna voljo božjo, je prične in je nadaljuje in nič ga ne odvrne od začetega podjetja. Četudi vselej ne doseže vspehov, kakor je pričakoval in se trudil, četudi se morda spotakne na potu,

hitro vstane in nadaljuje svojo pot, ker ve, da tako hoče Bog, spominjajoč se besed Zveličarjevih: "Kdor bo stanoviten do konca, bo zveličan".

Taka je podlaga, taki so znaki prave in trdne čednosti. Kako lepa je čednost, ki dela človeka ljubega Bogu in ljudem! Tudi ve, hčere Marijine, ste vzljubile čednost, ker hočete biti srečne na tem in onem svetu; zato ste se vpisale v Marijino družbo, da bi vedno bolj posnemale svojo nebeško Mater v lepih čednostih. Da pa boste zadobile res trdno in pravo čednost, zato sklenite danes, da ji boste napravile krepko podlago z živo vero, gledajoče kakor pred seboj resnice sv. vere; imejte vsikdar strah pred grehom ter se mu takoj v začetku skušnjave odločno uprite. Bodite po zgledu svoje nebeške Matere ponižne in zaupajte v Boga, ki vam bo vselej pomagal in ž njim boste zmagale vse dušne sovražnike. Pred vsem pa molite stanovitno in goreče; kajti kdor moli, se ne bo pogubil. Tako si boste pridobile pravo in trdno čednost pod varstvom preblašene Device Marije, naše Matere. P. B.

Iz Slovenskih naselbin.

"Sdruzenie Slovenských Katolikov", slovaško, je imelo 16. maja svojo letno zborovanje in mali kongress v New Yorku. Izmed slovenske duhovščine sta se tega zborovanje udeležila tudi Rev. A. Blaznik, župnik iz Haverstraw, N. Y. in urednik našega lista. Udeležba je bila jako slaba, deloma, ker je bilo vreme slabo, deloma, ker se je premalo agitovalo, deloma pa se mora slovaško "Sdruzenie" boriti z istimi težavami, kakor se mora boriti naša "Zveza Katol. Slovencev". Največ je manjkalo slovaške duhovščine, zato so pa navzoči slovaški lajiki to nemarnost s pikrimi besedami obsojali. Občudovali smo pa ne tem shodu globoko versko prepričanje slovaških lajikov. Besed katere smo slišali tam od lajikov, se med nami še med duhovščino ne slišajo pogosto. Na shodu je govoril na

pr. C. J. Molitoris poslovođa slovaškega nepristranskega lista "Slovák v Amerike" ki je mej drugim rekel: "Naša vera nam je najdražja stvar, katero smo prinesli seboj v Ameriko. To vero si hočemo in moramo tudi ohraniti!" Predlagal je, da bi "Sdruzenie" od sedaj naprej vsako leto priredilo kje v kaki naselbini veliko slovaško katol. demonstracijo in shod z navdušenimi govori. Govoril je tudi urednik glasila slovaške Jednote "Jednota" g. Hušek o katoliškem tisku. "Mojo vero mi je dala moja mati v moje sree! Toda ko sem prišel sem v Ameriko, sem bil na tem, da izgubim to vero. Toda začel sem čitati dobre knjige. Začel sem iskati resnice in sedaj poznam in ljubim to svojo katol. vero, da bi dal za njo svojo zadnjo kaplenco krvi iz srca, ko bi bilo treba." Tak urednik seveda more po-

tem pravilno urejevati katoliški list. — Na shodu se je tudi sklenilo, da bode "Sdruženje" začelo izdajati nabožni list, kakor je naš list "Ave Maria", ki je bil večini navzočih dobro znan. Imenovali so ga vzor dobrega nabožnika za Amerikanske razmere Nas je ta pohvala in priznanje silno veselilo. Boli nas samo, ko od lastnih rojakov ne dobimo takega priznanja. Začudili so se, ko smo jim povedali, kako malo se nas podpira pri našem težkem delu. Listu bodo dali na predlog našega urednika ime "Posol — Poslanec — Sv. Cirila in Metoda". Na shod je prišla tudi posebna deputacija iz Lisbon Falls, Maine, skoraj 500 mil daleč, prosit pomoči, da bi dobili svojega lastnega duhovnika, katerega prosijo že devet let. Shod je obiskal tudi Monsignore Lavelle, generalni vikar New Yorške nadškofije in povedal, kako silno odobruje New Yorški kardinal take organizacije, kakoršna je "Sdruženje"! Rekel je: "Katoliški Slovani, združite se! Združite se, dokler je čas! Slovanski duhovniki, združujte svoj narod v Zveze, v združenja! Ako ga vi ne bode, ga bodo Vaši sovražniki!" — Kako lepe besede! — Cel vspeh je drugače jako dobro vspel. "Sdruženje" je izdalo že veliko slovaških knjig. Sedaj bode izdalo še slovaško pesmarico v obliki naše "Cecilije", ker Slovaki še nimajo nič takega, ker jim doma vlada ne dovoli nika-ke prostosti.

Slovenci, v vsem smo mi daleč naprej pred ubogimi Slovaki, ki so pravi sužnji svojih oholih Mažarov, bodimo tudi v "Zvezi" pred njimi! Pristopajte k "Zvezi", da se prej ko prej razvijete in da tudi naša "Zveza" stopi na plano in začne odločno vrstiti svojo vzvišeno nalogo v čast božjo in glagor naroda.

Bratom Slovakom pa želimo obilna vspeha!

Slovenski dekliški tamburaški Klub "Slovenka" v New Yorku priredil je dne 7. maja v naši slovaški dvorani Sv. Družine svoj spomladanski koncert in zabavo, ki je vse izvrtno vspelo pod vodstvom predsednice gospice Uršule Zakrajšek. Čisti dobiček prireditve je bil namenjen nakupu cerkvenega perila za novo sloven-

sko cerkev Sv. Cirila in Metoda v New York. — Čast slovenskim dekletom! Le tako naprej! Trud s takimi prireditvami je res velik, toda še večji je vspeh!

Prezidava slovenske cerkve sv. Cirila in Metoda v New Yorku hitro napreduje. Dne 30. maja, na Decoration Day je bil slovesno blagoslovljen ogelni kamen. Poročilo o tem bomo priobčili v prihodnji številki, ker je poročilo za ta mesec prišlo prepozno. Do 4. julija bode vse že toliko gotovo, da bode lahko slovesna blagoslovitev cerkve in se bode začela redna služba božja.

V Milwaukee, Wis. se Rev. M. Pakiž silno trudi, da bi poskrbel za dušne potrebe svojih rojakov. Sedaj imajo v Milwaukee dve slovenski cerkvi, katere sam č. gospod župnik Pakiž upravlja. Vsako nedeljo ima jedno sv. mašo v West Allis, drugo pa v Milwaukee. Ker častiti gospod ni več mlad in tudi težko hodi, vsakdo lahko vidi, s kolikimi težavami in žrtvami je zanj to delo zvezano. In vendar jih je toliko, ki vrjamejo rdečkarjem, da je slovenski duhovnik največji sovražnik slovenskega delavstva, da je koristolovec, da samo dobro je in pije in nič ne dela i. t. d. — Od 7. do 14. maja je bil sv. misijon v obeh cerkvah, ki je jako dobro vspel. Daljše poročilo priobčimo prihodnjič, ker do sedaj še nismo mogli dobiti natančnejših podatkov o celi slavnosti.

Blagemu gospodu župniku Rev. M. Pakižu želimo v njegovem težkem delu obilno potrpežljivosti in obilno blagoslova božjega!

Z nedeljo Presv. Trojice, 18. junija se konča čas za velikanočno spoved. Kakor že več let sem, tako tudi letošnje leto veliko udov K. S. Katoliške Jednote ne bode storilo svoje glavne katoliške dolžnosti in se bodo izključili iz katoliške cerkve. — Radovedni smo, kaj se bole ukrenilo letos proti temu, da se vendar enkrat napravi red v tej fundamentalni točki naše dične K. S. K. Jednote. — Mi smo prepričanja, da naj se, ali vsa pravila — toraj tudi točka o velikanočni spovedi — natančno

spolnujejo, da naj se one ki vseh pravil — toraj tudi točke o tej dolžnosti — nočejo spolniti — ali prisili, da jih spolnijo, ali — ako tega nočejo — jednostavno izključi iz Jednote. Ista pravila, ki pravijo, da naj se ud, ki ne opravi velikanočne dolžnosti, izključi. Ako hočejo biti dosledni, ako suspendujejo uda, ako ne plača, morajo izključiti tudi uda, ki noče iti k spovedi. Čemu bi z lepimi pravili slepili cerkveno oblast, slepili katoliški narod.—Res, skrajni čas bi že bil, da bi se glavni odbor z duhovnim vodjem na čelu enkrat že postavil na odločno stališče ter neustrašeno in odločno spolnil svojo dolžnost. Glavni urad je izvoljen, da čuva ustavo in pravila Jednote in da skrbi, da se vse spolnjuje. Zlasti glede kat. značaja Jednote se je že silno veliko grešilo v preteklosti, tako da ni daleč čas, ko se bode moralo odločiti ali bodimo v resnici katoliški in spolnimo katoliške dolžnosti, ali pa prečrtajmo besedico "katoliška". Imamo trdno zaupanje v sedanji glavni odbor in v sedanjega glavnega vodjo, da bode storil svojo dolžnost.

Springfield, Ill. — Sv. misijon, katerega je imel Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M. od 30. aprila do 7. maja je jako dobro, da, nepričakovano dobro vspel. Ko je začel sv. misijon pri veliki sv. maši 30. aprila, bilo je komaj 50 ljudi v cerkvi, ko ga je končal zvečer 7. maja bila je cerkev natlačena polna in veliko ljudi je bilo zunaj, ker niso našli več prostora v cerkvi. Springfield je mala slovenska naselbinica, pa še ta je silno prepojena s pogubonosnim našim slovenskim socijalizmom. Več kakor dve tretjini naselbine ne gre nikdar v cerkev, ali pa po Italijanski navadi, samo h krstu, k poroki in pogrebu, drugače pa nikdar. Le nekako 30 družin je dobrih, ki so pa vzor praktičnih in delavnih katolikov, kakoršnih najdemo zelo malo po drugih naših naselbinah. Imajo tudi socijalistiški klub, ki je nekako hudičeva kapelica, kjer deljuje med našimi ubogimi zaslepljenci, da jih odvrača od Boga in cerkve. Posledice tega delovanja se tudi v Springfieldu kažejo pri vseh, ki sledijo tej pogubonosni zmoti. Veliko teh rdečih revčkov tudi med misijo-

nom niso prišli blizu. Hudič jih ima ž preveč navezane na svoje vrvice, kakor da bi jim bil dovolil priti blizu k sv. misijonu. Se pač boji za nje, da bi jim duhovska "tema" ne odprla oči, da bi ne spregledali, kako zelo so na napačni poti, kako zelo so varani. No, pa to je njih stvar. Za lase nikogar ne moremo v nebesa vzleči, ako sam noče. Vera je zadeva našega srca in naše proste volje, zato se nikogar ne more prisiliti, da bi ji sledil. Še stariši svojih otrok ne morejo prisiliti, da bi bili dobri in da bi po pameti živeli, ako sami nočejo.

Kako požrtvovalni in kako dobri so pa drugi dobri župljani župnije sv. Barbare, ki nosijo sami celo velikansko breme stroškov tudi za one lenuhe, ki ničesar za cerkev na store, pa kaže to, da 30 družin, revnih delavskih družin vzdržuje skupaj s požrtvovalnim duhovnim pastirjem Rev. F. Mažirjem župnijo in objednem še šolo. Imajo velike dohodke, pa nimajo šole. Springfieldčanje so pa tako revni, pa jo imajo in jo bodo takrat opustili, ako bodo prisiljeni opustiti tudi cerkev in župnijo. Čast taki župniji in takim župljanom in takemu duhovnemu pastirju! Zlasti so velikanske žrtve, katere prinaša za svoj narod g. župnik Rev. Mažir. S svojo prijaznostjo in s svojim navdušenjem je pridobil celo mesto, da je priskočilo na pomoč revnim župljanom. Tako da je 30 družin lani pri fairu naredilo čistega dobička skoraj \$2.000.00, seveda vse od tujcev.

Sv. Misijon ostane v neizbrisnem spominu vsem rojakom, ki so se ga udeležili. Vse pobožnosti so bile dobro obiskane, zlasti zadnje dni. Posebno lep je bil zadnji dan. Prva sv. maša je bila obhajilna maša, kjer je cela župnija skupno še enkrat pristopila k skupnemu svetemu obhajilu. Pri drugi sv. maši je bilo prvo sv. obhajilo otrok. Tretja sv. maša je bila združena s zadnjo misijonsko pridigo. Popoldne ob treh je bila ustanovitev Marijine družbe za dekleta, za deklice in dečke. K sklepu sv. misijona so prišli tudi Slovaki, ki so si najeli posebne "care", da so prišli v obilnem številu. Njih slovaško narodno društvo, ki niti katoliško ni, ki ima med svojimi udi tudi več kalvinov, je prišlo polnoštevilno v njih

uniformi in z zastavami. Slovenski društvi Sv. Barbare, Katoliške Jednote in društvo Forest Cityske sv. Barbare je šlo naproti temu društvu do kare od koder so skupaj prikorakali pred cerkev in od tu v cerkev skupno z otroci. V soboto zvečer se je ustanovilo tudi materino društvo, h kateremu so pristopile vse slovenske matere, ki so se udeležile sv. misijona.

Tako so minili lepi dnevi za Springfieldsko naselbino. Upamo, da bodo sadovi tega lepega tedna ostali v naselbini in procvitali v krščanskem življenju med našimi rojaki. Bog daj sv. svoj blagoslov.

V Lorain, O. krepko napreduje slovenska naselbina, od kar je prišel v naselbino navdušeni narodnjak Rev. J. Škur. Glasilo župnije, katerega je g. župnik izdal že več mesecev zaporedoma, spričuje, kako navdušeno deluje blagi gospod župnik za napredek naselbine. Upamo, da bodo rojaki uvideli in spoznali te žrtve svojega duhovnega pastirja in mu krepko podali svoje roke k sodelovanju in vspeh naselbine je zagotovljen.

Rev. A. Mlinar vstanavlja novo župnijo v Tacoma, Wash. in sicer bode to župnija za vse narodnosti, kolikor jih biva tam. Upa, da se mu bode posrečilo še letos postaviti cerkvico in župnišče.

V Chicago, Ill. je bila velikonočna kolekta v cerkvi sv. Štefana nad \$1300.00. Krasen vspeh! — Župnija pod spretnim vodstvom Rev. A. Sojarja jako lepo napreduje. Prav kar delajo načrte za novo župnišče. Takoj nato pride pa nova šola! Bog daj svoj blagoslov!

Rev. Mat. Jankola, slovaški župnik v Bridgeportu, Conn. in duhovni vodja slovaške katol. Jednote je skončal letos na velikonočno nedeljo svojo pridigo pri veliki sv. maši, ko ga je zadel mrtvoud in je padel na prižnici. Prišel je sicer zopet k zavesti in živel še 12 dni potem. Toda mrtvoud ga je zadel še na levo stran in umrl je v petek dne 5. maja. — Pri njegovem pogrebu je bilo več kakor sto duhovnikov. — Rev. Jankola je bil eden najdelavnejših in najbolj navdušenih slovaških prvoboriteljev in narodovceev v Ameriki.

Da bi poskrbel za slovaške šole v Ameriki potrebnih učiteljic, ustanovil je poseben ženski red Sester Sv. Cirila in Metoda, katerih je danes že nad petdeset in uče že po veliko slovaških šolah. Sezidal je pet slovaških cerkva v Ameriki, 4 šole in dva župnišča. Spisal je veliko knjig, bil urednik Glasila Slovaške Katoliške Jednote "Jednota". Sploh bil je delaven za svoj narod, kakor Slovaki nimajo nikogar več med seboj. Toda kakor vsakdo, ki hoče delovati za narod, žel je tudi ta blagi gospod silno veliko nehvaležnosti in zavisti. Ravno zadnji teden pred smrtjo pretrpel je velikansko krivico, ki mu je gotovo pospešila tako naglo smrt. — Blagi ranjki gospod Jankola se je tudi veliko trudil, da smo pri ustanovitvi našega frančiškanskega komisarijata v Ameriki mislili tudi na Slovake in poskrbeli za slovaške patre misijonarje, ki naj nadaljujejo začeto delo, da dobe tudi Slovaki svoj poseben Frančiškanski komisarijat v Ameriki, ki naj poskrbi slovaških misijonarjev Slovakom po Ameriki. Slovaki do sedaj nimajo še nikakih svojih redovnikov misijonarjev v Ameriki razun dveh frančiškanov v našem komisarijatu.

Cel slovaški narod žaluje pri odprtem grobu svojega največjega dobrotnika, ker čuti in ve, kaj je z njim izgubil. Pred dvema leti so izgubili prvoboritelja Rev. Furdeka v Clevelandu, sedaj je padel v prezgodni grob še drugi. In njih zguba je nenadomestna! — Tužni narod! Bog se ga usmili!

Blagemu gospodu Jankoli, našemu naročniku in velikemu dobrotniku, pa naš tužni: Počivaj v miru! Tvoja dela pa ostanejo!

Most Rev. G. Mundelein, nadškof Chicaški, je začel kazati svoje organizatoriške talente in svoje apostolsko navdušenje za sprehajanje svoje nadškofije. Krasni so načrti, katere si je zasnoval za prihodnost. Omenili smo že, da je začel za dečke takozvani "Big brother movement", ki naj poskrbi za zanemarjeno možko mladino, zlasti za one, ki so prišli že navzkriž s policijo. Ustanovil bode poseben "Hotel", kjer bodo dobili zapuščeni dečki in mladeniči stanovanje zastonj in jih bodo tam katoliški du-

hovniki in redovni bratje skušali pridobiti, da bodo opravili sv. zakramente, jim poiskali delo in potem skušali vpljivati nanje, da se vrnejo s slabe poti, na katero so krenili.

Ustanovil je poseben zavod, skoraj enak temu za dečke, tudi za dekleta.

Ustanovil bode velikansko, da največjo katol. gimnazijo na svetu za vzgojo katol. dečkov za duhovski stan!

Velikanske bodo koristi, katere bode imela nadškofija in kat. ljudstvo od vseh teh naprav. — Res, srečno ljudstvo, ki ima navdušene, podjetne in požrtvovalne duhovne pastirje!

Rev. J. Trunk in Rev. Fr. Meško, ameriškim Slovencem oba dobro znana gospoda, sta bila zaprta v starem kraju in sicer ju je zaprla vlada. Starokrajski listi niso povedali uzroka. Vendar, kdor ve, kaj se sedaj godi zlasti po obmejnih slovensko nemških krajih, in kdor pozna rodoljubno srce in navdušenje za narod teh dveh gospodov, ve, kaj je bilo uzrok. Kdo pač naj mirno gleda krivice, katere se gode zlasti po Koroškem in Štajerskem slovenskemu narodu prav sedaj ob času, ko se slovenska kri v potokih preliva za — —? Da, — za kaj? — Zato da bomo za par desetletij — ponemčeni. — Ob začetku vojne je bilo samo v Lavantinski škofiji aretovanih 26 duhovnikov radi "veleizdaje". Koliko po Kranjskem, koliko po Koroškem in Primorskem! Več teh gospodov je presedelo cele mesece v preizkovalnem zaporu, in tam vsled vsega hudega zbolelo. In pri vseh se je nazadnje spoznala nedolžnost in niti pri enem niso našli pičice krivde, da bi koga mogli obsoditi. To isto so je najbrže zgodilo tudi tema dvema narodnjakoma. Mi pač nismo Irci!

Glasilo K. S. K. Jednote je priobčilo v svoji prvi številki meseca maja tudi sporočilo o praznovanju socijalistiškega praznika 1. maja v Chicagu.

Mi bi proti sporočilu o teh neumnostih sicer še ne imeli ničesar, ako bi bil g. urednik sporočal o tem s stališča katoliškega lista in katol. urednika. Toda cela notica jasno kaže, da urednik simpatizuje z rdečkarji, zato pa proti koncu "obžaluje", da

je bila udeležba na komedijah slovenskih rdečkarjev tako mala.

Mi ta članek kar najodločneje obsojamo in protestujemo z vso odločnostjo, da se v **katoliškem** glasilu **katoliške** Jednote, med **katoliškimi** udi, za **katoliške** dolarčke dela na ta način skrita propaganda za največjega sovražnika našega naroda in naše vere — socijalizem in njih kolovodje. Imamo veliko pisem in dopisnic in kartic, v katerih so nas naši naročniki opozorili na ta članek in zato vemo, da govorimo iz sreca vseh naših naročnikov in čitateljev, ko pišemo te besede.

Ta naš protest pa utemeljujemo:

1. Kdaj je kak socijalistiški list poročal o katoliških prireditvah? In ako je kdaj poročal, da jih ni smešil, grdil in omalovažoval?

2. Kdaj je kak slovenski rdečkarski list zapisal o kaki slovenski katoliški prireditvi, da je: "**ŽAL, da je bila udeležba občinstva vsled slabega vremena bolj pičla**"? Ako je kdaj kateri teh listov poročal o slabi udeležbi kake katoliške prireditve, je vedno to poročal z velikim zadoščanjem in ni opravičeval neudeležbe s slabim vremenom, temveč je vedno mahnil z loparjem po katoliški cerkvi, ali po duhovnikih ali pa po katoliških možeh. — In to je bilo pravilno, ker je bilo to dosledno njih načelom in njih prepričanju. Kaj pa naj rečemo o našem "Glasilu"?

3. Prvi majnik je za katoliški list kakor za vsakega katolika res dan veselja, toda za to, ker je to dan naše nebeške Matere Marije, ker se začenjajo šmarnice.

4. Delavski ameriški praznik poštenega delavstva v Ameriki, ako g. urednik morda še ne ve, pa ni prvi majnik, temveč je **6. september** vsako leto. Prvi majnik je pa praznik vseh prekucuhov, bombarjev, rdečkarjev in kar je še enake sodrge.

5. Katoliška cerkev in z njo vsi katoliški listi socijalizem obsojajo kot največjo rak rano na telesu sedanjega delavstva, ki delavstvu ne bode nič koristilo temveč povzroča med njimi samo gorje in bedo. Pogledajte samo, kaj dela socijalizem z našim slovenskim delavstvom? Pojdite po naselbinah, kjer je socijalizem razširjen? Pojdi-

te po družinah, zasledujte življenja takih revežev, ki se mu udajo, pa boste videli, da je dolžnost, sveta dolžnost vseh katoliških listov, vseh katoliških rodoljubov, da čutijo in delajo s katoliško cerkvijo proti temu sedanjemu zlu.

6. V Chicago se vrše med katoliki važne spremembe od kar imajo tam sedanjega apostolskega nadškofa Mundeleina. Toda zakaj pa Glasilo o tem ne ve prav nič? Kako važni dogodki so se tudi zgodili zadnje mesece med katoliki po Ameriki, ki se tikajo tako živo kat. interesov, pa smo zastoj iskali poročila o njih v Glasilu.

Toliko z vso odločnostjo, vendar "sine ira et studio" in iz prijateljstva.

Hesperia, Mich. — Slovensko farmarsko naselbino v Hesperia je obiskal za velikonočno spoved Rev. J. Černe, duhovni vodja K. S. K. Jednote.

Rojake v Thomas in okolici v W. Va. obiskal bode za velikonočno spoved zopet letos Rev. K. Zakrajšek, naš urednik. In sicer pride v Thomas v ponedeljek večer 5. junija, kjer ostane do srede zjutraj. Ako bi katera slovenskih naselbin v okolici želela, da pride duhovnik k njim posebej, naj se takoj prigrasijo temu gospodu (21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.) Enako tudi, ako kaka "kempa" želi, da pride gospod tja in tam opravi sv. mašo, spove in obhaja, naj takoj sporoče. — Rojaki v W. Va. že tri leta niso imeli slovenskega duhovnika za velikonočno spoved. Sami se niso nič pobrigali, njih duhovnik pa iz znanih uzrokov tudi ne. Tako je ostalo. Rojaki, letos se poslužite te prilike in opravite zopet enkrat dobro spoved.

Sheboygan, Wisc. — Č. g. Rev. J. Černe pridno pripravlja za zidavo in ustanovitev župnijske šole. Bog daj blagemu g. župniku svoj blagoslov, da bi se mu posrečilo prej ko prej doseči ta krasen in prepotreben načrt, ki bo zagotovil prihodnost slovenski župniji v Sheboygan.

Waukega, Ill. — Od kar je prišel v naselbino blagi g. Rev. Ažbe zavelo je novo življenja med ondotnimi rojaki. Njegova ljubeznjivost in potrpežljivost mu je v kratkem času pridobila srca cele župnije. Kakor od previdnosti božje je prišel ta blagi gospod v naselbino, da zaceli globoke rane, katere so zadali naselbini dogodki zadnjih preteklih let. Ljudje se vračajo nazaj v cerkev, ki se polni od nedelje do nedelje, tako da gleda težko skušano ljudstvo z novo nadó in z novimi upi v prihodnost. Kot navdušenemu narodnjaku je pa g. Ažbetu pri sreči pred vsem slovenska župnijska šola, katero ljubi kot punčico svojega očesa. Nad 225 otrok ima že sedaj v šoli. Nekako toliko jih hodi pa v publične šole, kar ga pa silno boli. Vendar sprejeti ne more nikogar več, ker so vsi šolski prostori prenapolnjeni, tako da po trije sede v eni klopi. Zato je neobhodno potrebna nova šola. Bog blagoslovi delovanje g. župnika, da bi se mu posrečilo postaviti novo krasno šolsko poslopje, kjer bi bilo prostora za vse slovenske otroke naselbine, da bi se tako v naselbini ohranila sv. vera in slovenski duh.

Koncem meseca maja bodo imeli tudi 40 urno pobožnost, za katero že pridno pripravljajo.

Č. sestre učiteljice iz reda sv. Benedikta pridno pripravljajo za igro, katero bodo priredile enkrat meseca junija.

Joliet, Ill. Čč. sestre Frančiškanke, učiteljice na slovenski šoli Sv. Jožefa pridno pripravljajo za krasno igro, katero bodo priredile ob sklepu šole.

— Župljani sedaj veliko mislijo, kako bi popravili veliko napako, katera se je storila, ko se je šola zidala, da se je namreč pozabilo na župnijsko dvorano za igre in razne zabave. Še letos nameravajo dozidati k poslopju to dvorano. — Škoda res, da se na to ni mislilo pri zidavi šole, saj vendar dandanes župnija nikdar ne bode napredovala, ako nima svoje dvorane. Saj jo danes ima že vsaka gorska vasica v starem kraju, pa bi je naše župnije tukaj v Ameriki mogle pogrešiti?

**V ZALOGI KNJIGARNE „AVE MARIA”
SE ŠE DOBE SLEDEČE KNJIGE:**

Slapšak, **Dedek je pravil.** I. zvezek: Marinka in škrateljčki. — Bom že še... Pravljici s slikami. 50c., vez. 65c.

Vstaja **Škenderbegova.** Zgodovinska povest. 25c., vez. 40c.

Slika bojov hrabrega krščanskega vojvode Albaneev proti krutemu Turčinu, polna rodoljubnega ognja.

Krašovec, **Utrinki.** Črtice in potopisi. 50c.

Krmar **Milanovič.** Povest. Prosto po Rusellovem romanu. 70c., vez. 90c.

Zanimiva zgodba pomorščaka, ki se z velikanskim trudom in naporom in po dolgotrajnem pomanjkanju reši iz ponesrečene ladje.

de Waal, **Valerija ali zmagoslavni izhod iz katakomb.** Zgodovinska povest. 60c., vez. 90c.

Roman je zajet iz najzanimivejše dobe krščanstva in nam riše čas, ko je cerkev zmagoslavno premagala pogansko malikovalstvo.

POZOR!

Stroj za naslovljanje (Addressograph) imamo na prodaj v našem uradništvu. — Stroj je tako priročen za župnijske pisarne, kjer se večkrat pošiljajo okrožnice, ali lastno župnijsko glasilo, za večja društva ki pogosto z okrožnicami oznanjajo udom društvene zadeve, za trgovce, ki redno pošiljajo cenike svojim odjemalcem. V 10 minutah je mogoče nasloviti več kot 100 pisem.

S strojem damo tudi železno omario za shrambo naslovov in nad 300 naslovov. — Cena le \$15.00.

VSEBINA 6. ZVEZKA.

	Stran
Enkratida	105
Humbag	109
Spoznaj samega sebe	111
Njen najsrečnejši dan	113
Zlata pravila	116
Slovensko dekle	117
Iz Slovenskih naselbin	119

Slovenski, hrvatski in slovaški dečki, ki so dovršili vsaj 6 razred župnijskih ali publičnih šol z dobrim vspehom in ki bi se hoteli posvetiti duhovskemu stanu v redu Sv. Frančiška se sprejemajo pod jako ugodnimi pogoji v zavode naših redovnih gimnazij. — Čč. slovenske gg. duhovnike, čč. sestre učiteljice po slovenskih šolah, kakor tudi slovenske stariše ako poznajo ali imajo dečka, v katerem bi videli poklic za duhovski stan, prosimo, da mu blagovole nasvetovati naš komisariat in naš red. Naj mu dajo naslov na nas, da naj nam piše po vsa pojasnila.

Very Rev. Benigen Snój O. F. M.
Comm. Prov.
Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

**Denarje
v staro domovino.**

Vam pošlje najsigurneje, najhitreje in najtočneje naša stara in zanesljiva domača tvrdka, in sicer po najnižji dnevni ceni.

Mi imamo najsigurnejšo in najboljšo zvezo. Denar izplača c. k. pošta potom c. k. poštne hranilnice na Dunaju ali Prve Hrvatske štedilnice u Zagrebu brez odbitka.

Mi garantiramo vsako pošiljatev, da denar ni izgubljen. Ko smo prepričani, da ni bil izplačan, denar vrnemo.

Ne jamčimo pa cen, ki se nepričakovano visajo ali nižajo, zato bomo poslali prejeti denar po ceni omega dne, ko denar prejmemo — včasih manj, ali več kron, kakor bodo razmere zahtevale, kolikor bo prav, da ne bo zgube na eno drugo stran.

Denar nam pošljete po bančnem "Draftu", ki ga dobite v vsaki banki skoro popolnoma zastonj, poštne ali ekspres Money Order-om, ali pa v priporočenem pismu kar gotov papirnati denar.

AMERIKANSKI SLOVENEK
bančni oddelek,
1006 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Pozor rojaki in rojakinje!!!

Samo pri meni dobite patentovana in garantovana sledeča zdravila: Zdravilo proti izpadanju in za rast las. Če ga rabite samo šest tednov, pa Vam zrastejo kranji in bujni lasje, ki Vam ne bodo več izpadali in tudi ne siveli. Ravnotako zrastejo porabljenju tega zdravila moškimi mehki in bahati brki in brade. Revmatizem, kostno bol ali trzanje v rokah, nogah ali

krilcih Vam odpravim popolnoma v osemih dneh, pravtako tudi razne rane, opekline, kraste, grinte, hule, ture, kurja očena bradavice, potenje nog, ozobline, i. t. d. Kdor bi rabil moja zdravila brez uspeha, mu garantiram za \$5.00. Plibite takoj po cenik, koledar in knjižico! Vse troje Vam pošljem zaastonj. Kdor se samo prečita moje knjižico, je to vredno zanj najmanj \$5.00.

Jakob Wahčič

1092 E. 64 Street, Cleveland, O.
Tel. Priscnten 2140 L.

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebsčin kipov, podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

7 BARCLAY ST., NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Slovenci, kje boste kupili svoje ure, svoje prstane, svojo zlatnino! Gotovo nikjer drugje ne, kot pri

J. BRÜLL & SIN,
35 Ave. A. New York.

Velika zaloga različnih stenskih ur, budilnic, poročnih in družih prstanov, zlatnice, okraskov, itd.

Neprebava, zapeka, slaba prebava, otrpla jetra in njeni znaki kakor nečisti jezik, zguba slasti, splošna slabost, slabokrvnost in želodčne nepravilnosti naredijo vas zelo bolne. Zakaj bi ne rabili

SEVERA'S Balsam of Life

(Severov Življenski Balzam) ob pravem času ter bi stem prečali še bolj slabih posledic? Delovanje tega zdravila je hitro in uspešno. Je tudi tonika, ki uspešno krepča. Zagotovi vam redno delovanje črev ter odpravlja utrujenost, osvežuje in zmanjša napade. Mirujoči upliv tega zdravila ga stori velike vrednosti v slučajih ponavljajoče mrzlice. Okrepčuje slabotne ljudi ter se zato priporoča ženskam v času bolezni.

Gena 75 centov steklenica.

Bol v želodcu.

Mr. M. Sobkowiak, Coburg, Westville Ind., nam je pisal: "Moja žena je imela bol v želodcu toda bolečine so prenehale potem ko je rabila Severov Življenski Balzam."

Kadar kupujete zdravila, zahtevajte vedno Severova in glejte, da jih dnhite. Lekar-narji vsopovsodi prodajajo Severove Pripravke. Ako slučajno lekar-nar nima zdravila katerega zahtevate naročite ga od nas.

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa

Zobozdravnik**Dr. A. Weisberger**

ordinira vsaki dan
izvzemši pondeljek
in petek od 10. ure
predpoldan do 8. ure
zvečer na

50 ST. MARKS PL.,

New York, N. Y.

Ob nedeljah od 10-tih
predp. do treh popoldan.
Ob pondelkih in petekih
ordinara v Uptown

41 W. 83. STREET.

Bet. Central Park & Columbus Ave.

od 10-tih zjutraj do 8-mih
zvečer.

Slovenecem se kot dober
in pošten zobozdravnik
najtepleje priporoča.